

YİĞİT OKUR
PİÇ OSMAN'IN
PABUÇLARI

ROMAN

2. BASIM

Yiğit Okur
PİÇ OSMAN'IN
PABUÇLARI

Can Yayınları: 1820

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2009

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: 2009

2. basım: Mayıs 2010

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1067-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Yiğit Okur
PİÇ OSMAN'IN
PABUÇLARI

ROMAN

CAN YAYINLARI

YİĞİT OKUR'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

- HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI / roman
GÜVERCİNLER / roman
TOPAL VİKTOR'UN ANILARI / roman
O ZAMAN KİM SÖYLEYECEK ŞARKILARI / öykü
PIYANO / roman
DENİZ TAŞLARI / roman
BÜYÜCÜ / roman
TUTUKLANACAKLAR LİSTESİ / öykü
SIFIRLAMAK / roman

Yiğit Okur, orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayımlandı; aynı dönemde, Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazetelerinde tiyatro eleştirileri yayımlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan Okur, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958 yılında Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne layık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra, Yiğit Okur, *Hulki Bey ve Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı.

B Ö L Ü M L E R

* ESRA.....	9
* DÜBÜK NACİYE	43
* PİÇ OSMAN'IN KARMAŞIK DUYGULARI	56
* ARİF NÂDİR BEY'İN GİZLİ GÖREVİ.....	78
* ARİF NÂDİR BEY'İN KOMÜNİST AVI.....	91
* BİR AĞUSTOS AKŞAMI, SİYASİ ŞUBE'DE SAATLER.....	95
* ALACAKARANLIKTA EDİRNEKAPI'DAN SULUKULE'YE DOĞRU.....	119

Esra

Mahalleli onu “Piç Osman” diye çağırırdı. Sulukule’de doğmuş, yamrı yumru bir Çingene oğlanıydı. Babasını bilmezdi. Kaldı ki, anası da bilmiyordu.

Turistleri eğlendirmek için âlem yaptıkları bir gece, iş çığrından çıkınca, Osman’ın anası, ayakta, yerde, yatakta, birkaç kişiyle sevişmişti. On yedisindeydi. On sekizinde doğurdu. Tef, dümbelek çalıp şarkı söylemeyi sürdürdü. Bir gün Beyoğlu’na çengel sakızı satmaya gitti. Dönmedi. Arayıp soranı yoktu. Merak eden de olmadı.

Osman da, mahallenin öbür piçleri gibi kendi çabasıyla büyüdü. Küçük yaşta tef, dümbelek çalmayı öğrendi. Becerikliydi. Turist karıların çantalarını çaktırmadan karıştırır, hemen tüyerdi.

Kendince şairdi. Abuk subuk güfteler düzer, şarkılar uydurur, söylerdi. Ama onu hep “Piç Osman” diye çağırıyorlardı. Kimse ona “Şair Osman” demedi.

Çok itilip dürtülmüştü, ama ezik, yalgın bir kişiliği yoktu. Aksine yaşam sevinci doluydu. Başkalarıyla olduğu kadar, kendiyi de dalga geçen, hergele, matrak, afacan bir oğlandı.

Düzgün para kazanma çağına gelince, ölmüş dayısının boyacı sandığını aşırı. Bir süre dul yengesiyile

boğuştu. Sonunda anlaştılar. Gündeliği bir liraya sandığı kiraladı.

Piç Osman'ın iş hayatı, böyle başlamıştı.
1947 yılının yaz başlarıydı.

Mahallenin dışında hayat zordu. Karaköy'de dar, sapa sokaklara girer, fırçasını sandığa vurup seslenirdi:
— Buyıyalım abiler!..

Boya fincanlarının pirinç kapakları pırıldardı. Sandığının yüzeyinde iki sedef süs vardı, yürek biçiminde. Fırçaları, kadifeleri, patiska bezleri, cila kutuları, arkalıksız kısa bacaklı hasır taburesi, her şeyi vardı. Donanımlı sayılırdı. Perşembepazarı'nın kalabalık sokaklarından birinde tezgâh kurmuştu.

Sokak İstanbul içinde bir başka İstanbul'du. Dar, uzun bir sokaktı. Bizans'tan kalma sur yıkıntısının yırtığından, kartpostal büyüklüğünde Haliç görünürdü. Lodos basınca sokak deniz kokardı. Demirciler, dökmeçiler, urgancılar, yorgancılar, balıkçı malzemesi satanlar, nalburlar.. Nalbur dükkânlarında ne ararsan bulunurdu. Yan yana iki de baharat dükkânı vardı. Çuvallar kaldırımında. Öyle güzel kokardı ki baharatlar, boyacılardan gelen asit kokusunu bastırır, uzak ülkeler düşündürür, cinsel duygular uyandırırdu.

Arada bir, dar sokağın iki ucunun birinden basık kafeslerde kümes hayvanları taşıyan at arabasıyla, öbür ucundan dökme demir kalıpları taşıyan kamyonun, aynı anda girdiği olurdu. İki taşıt burun buruna gelince bir kıyamettir kopardı sokakta. Şoför önce basardı kornaya, sonra sinir içinde atlayıp kamyonun, arabacıyı tartaklar, alıp elinden kamçıyı basardı ata. At ne öne gidebilirdi ne arkaya. Arka ayakları üstüne dikilip başlardı kişnemeye. Kafesteki horozlar, tavuklar,

hindiler huysuzlanır, onlar da can havliyle ötmeye koyulurdu. Dövüşe engel olmak isteyen komşu dükkânlardaki ustalar, çıraklar koşuşur, arabacıyla şoförün arasına girip ayırmaya çalışırlardı.

Ayırmaya gelenlerin bazılarının aralarında dövüş-tüğü olurdu. Bunlar kuyruk acılarını çıkartmak için fırsatı kaçırmak istemeyenlerdi.

Bu patırtı her zaman olmazdı, ama ne zaman kop-sa, Piç Osman'a gün doğardı. Kavgayı seyretmeye bayılır, doyamazdı. O da koşup ayırmaya çalışanların arasına karışmak ister, ama yapamazdı. Taburesinden kalkarsa sandığının çalınmasından korkardı. Oysa, korkunun ecele faydası yoktu. Bu sandığın başına bir gün neler geleceğini, o günler bilemezdi. Arabacı, şoför, dükkâncılar, ustalar, çıraklar bağrıştıkça, o da oturduğu yerden bağırdı:

— Buyacizz, buyaciiz abiler, buyacizz!

Vururdu fırçasını sandığa, sonra kalkardı ayağa, ter ter tepinir, bas bas bağırdı:

— Buyarizz!

İsterdi ki, bu yaygarada onun da tuzu bulunsun.

Eninde sonunda kavga biterdi. Kavganın galibi, dövüşenlerin kişisel güçlerine göre hesaplanmazdı. Sahip oldukları araçların gücüne göre saptanırdı. Arabacı yere tükürür, buruk bir lâhavle çeker, atını arka arkaya gitmeye zorlar, at huysuzlaştıkça bir de tokat yerdı. Yükünü geri geri götürürken kaldırıma sürten nallarından kıvılcımlar çakardı.

Sokakta bir koltuk meyhanesi vardı. . Üç kişi girse taşardı. Öğlen rakılarını ibadet sayanlar toplardı kapısında. Yorgo, tezgâhın arkasında, üstünde rengi atmış mavi işçi tulumu, yeşil gözlerinin akı kan çanağı, ağarmış saçlar, koca bir kafa, bodur, şen mi şen. Müşte-

riye ne kadar verirse, kendi de o kadar içerdi. Bir kadeh müşteriye, bir kadeh kendine.

Yorgo, kaldırımını bir başka Rum'a kiralamıştı. Andon. Mevsime göre kokoreç satar, mevsim geçince ekmek arası balık. Andon kazancının beş lirasını, işgaliye için Yorgo'ya öderdi. Zabıta sokağı basınca, Andon tezgâhı topladığı gibi doğru Yorgo'nun dükkânına. Malları saklar, bir şey yokmuş havasında pişmiş kelle gibi sırtırdı. Yorgo'nun belediye zabıtasıyla arası iyiydi.

— Pasalarimu, bir kadeh raki? Benden.

— Ne rakısı lan, görmüyor musun, vazife yapıyoruz.

— Raki vazifeye mani değildir, pasamu.

Sokağın orospusu da vardı. Fofu. Yüksekaldırım'daki genelevden emekli. Dar cepmeli, tek katlı bir yapıda otururdu. Altı nal imâlatçısı, o üstte. Tek penceresinden uzattığı sırığa, kurusun diye çamaşırlarını asardı. Yapının sahibiydi. Çalışamayacak hale gelinceye kadar biriktirdiği parayla almıştı evi. Geçimini nalcının verdiği kirayla sağlardı. Üstünde bir pijama ceketi, altında allı güllü bir uzun entari, ağzında altın dişler, elinde tef, evinin tek penceresinden yarı beline kadar sarkar, türküsünü söylerdi. Tam da öğlen rakıları saatinde başlardı şarkısına. Sigara dumanlı gırtlak sesi, öyle derindi ki, hançeresinden değil de, şarkılar sanki yaşlı bedeninden sökülüp yayılırdı sokağa.

Buluğu kuşkulu, sarı benizli işçi çocuklardan yaşlanmış ustalara kadar bu sokak bir dert küpüydü. Dert yansımaz, sadece ses, ses de değil, bir gürültü cümbüşü akşama kadar sürerdi.

Akşam basınca, tek tek kapanırdı kepenkler, birer ikişer çekip gidince sokağın ahali, sesler biter, sözler biter, uğultu kesilir, ıssızlığın gölgesi düşerdi sokağa.

Sarımtırak tek ışık, Fofu'nun penceresini aydınlattı. Fofu penceresine yaslanır, kımıldamadan durur-

du. Bir şey düşünmezdi. Bunca yıllık yaşamından hiç anısı yoktu. Ne seveni olmuştu ne sevdiği. Uç uca yaktığı sigaraların ateşi, karanlıkta parlayıp kaybolur, öyle dururdu, kımıldamadan. Ta ki sokağın ucundan bekçi girene dek. Düdük sesini duyunca penceresinden çekilir, gece nöbetini bekçiye devreder, gider uyurdu. Sabah sokağın gürültüsü ağır ağır başlayıp cehenneme dönene kadar yatardı. Öğlen rakıları saati gelince kapar tefini, tek penceresinden yarı beline kadar sarkardı.

— Seni gelecek diye civanım...

Oysa gelecek kimse yoktu. O da kimseyi beklemiyordu. Şarkının güftesiydi. Bekleyişi yapay ama kavurucuydu.

Bu kadar alınterine, bunca emeğe rağmen dar sokağın zengini yoktu. Her biri kademe kademe fakirdi. En az fakirden en fazla fakire kadar. En fakiri de seyyar satıcıları.

Gerçi 1950 seçimleri yapılmış, üstünden üç-dört ay geçmiş, yeni iktidar devletçiliği bırakıp destekleneceğinin kesin işaretini vermişti. Başbakan, diyordu. Sözü doğru çıktı; birçok mahallenin her birinde birer milyoner yaratıldı. Ancak mahallenin geri kalanları fakir kalmayı sürdürdüler. Başbakan'ı bu noktada eleştirmek doğru olmazdı. Her mahalleliyi zengin edeceğiz dememişti. Her mahalleye bir milyoner demişti. O kadar!

Piç Osman'ın mahallesine tek de olsa milyoner düşmemişti. Piç Osman'ın derdi de bu değildi.

Hür teşebbüsü, dar sokakta seyyarlar temsil ediyordu. Kendi özgür iradeleriyle, kendi öz sermayeleriyle çırpınıp günü kurtarmaya çalışıyorlardı. Ah! Bir de belediye belâsı olmasaydı.

Belediyeye seyyar satıcılar sürekli köşe kapmaca, bazen körebe, bazen saklambaç oynarlardı.

Bu ufak sermayedar grubu belediyeden arada bir feleğin sillesini yiyince, tekrar iki ayaklarının üstüne doğrulmak için çok zorlanır, bir süre perişan dolanırlardı.

Bu duruma düşmemek için seyyar satıcılardan biri her gün nöbetleşe sokağın başında erkete durur, belediye zabıtasını uzaktan görünce;

— Geliyooo, diye bağırırdı.

Piç Osman da, kaptığı gibi süslü sandığını, kayışını omzuna vurup, hasır taburesini alır, öbür seyyarlar gibi sokağın öbür ucundan sıvışırdı.

Bir gün zabıta aynı sokağı iki ucundan bastılar. Hiçbiri tüyemedi. Belediyeye götürüldüler. Yaya kaldırımını işgâlden para cezası ödeyeceklerdi. Belediyeye kaptırmaktansa, götürülürken hepsi bozuklarını üçer-beşer, çaktırmadan kaldırımlara döktüler.

Belediyenin intikamı acı oldu. Kiminin camlı simit kutusu, kiminin salep güğümü, kiminin musluklu şıra küpü, kiminin sülük kavanozu... Derken Piç Osman'ın dayı yadigârı boya sandığı belediyede kaldı. Bir de tokat, bir de tekme...

Belediye seyyarları sokağa atınca, öbürleri çil yavrusu gibi dağıldı. Piç yumruklarını sıkıp karakola gitmeye karar verdi. Tekmenin, tokatın acısını belediyenin yanına bırakmayacaktı. Bir de süslü boya sandığını. Sandığını belediye çalmıştı.

Belediyeden çıktı, burnunu çeke çeke Karaköy'e indi. Kendi kendine güfte arıyordu:

Karakola gidecekti. Kararlıydı ama karakol nerede, bilmiyordu. Önüne gelene soruyor, ama kimse oralı olmuyor, pırtıl kılıklı oğlanı itekliyordu. Biri in-safı çıktı, yolu tarif etti:— Oğlum, şu köşeden sola sap,

dümdüz yürü. Sokakta bir daha sorarsın, gösterirler.

Piç Osman kunduralarını kaldırıma sürte sürte sokağa girdi. Rıhtım Caddesi. Sokağın adı böyleydi, ama sağ yanını depoların, antrepoların kapattığı Rıhtım Caddesi'nde rıhtım gözükmüyordu. Ne denizin rengi ne kokusu... Ağustos sıcağında, sırtlarında sandıklarla, peşkirli sırt hamalları, kamyonlar, kamyonetler, dolaşanlar, gidenler, gelenler...

Önüne gelene çarpa düzele giderken birine daha sordu:

— Amca, karakol nerede?

— Görmüyor musun oğlum, önündesin.

Bodur boylu, enine tıknaz bir yapı. Belli, Osmanlı'dan kalma. Yüzünün aşu boyası pul pul dökülmüş.

Piç Osman önce eşiği, sonra kapıyı aşu rastladığı ilk odaya destursuz daldı. Masada, hevesi yıpranmamış, genç bir polis memuru. Piç soluk almadan bağıra bağıra anlatmaya başladı. Öylesine karmaşık anlatıyordu ki, memurun anlaması olanaksızdı. Önce, sabırla dinlerken yavaş yavaş sinirlenmeye başladı.

— Oğlum ne dediğın anlaşılıyor, git başımdan, dedikçe, Osman diretiyor, baştan alıyor, sonunu aynı cümleyle bitiriyordu:

— Belediye hırsız. Boya sandığımlı çaldı. Yetmezmiş gibi bir de dövdü. Şikâyetçiyim memur bey.

Polis memuru sonunda sinirlerini tutamaz olmuştu. Birden patladı:

— Ulan, bir de ben çıkarım, görürsün dünya kaç bucak. Haydi çek arabanı.

O sıra kapı açıldı. Memur ayağa fırladı.

— Buyurun başkomiserim.

— Oğlum niye bağıırıyorsun? Ne oldu?

— Efendim, bu oğlan belediyeden şikâyetçiymiş. Hem dövmüşler hem boya sandığına el koymuşlar.

— Başkomiserim, el koymadılar, çaldılar. Şikâyetçiyim.

Başkomiser önce Osman'a göz attı, sonra genç memura döndü.

— Sen bunu derttop et, doğru Asayiş'e gönder. Hemen!

— Başkomiserim, Asayiş bunu almaz. Geri çevirir. Bir de kafa tutar.

— Sen dediğimi yap.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi'ndeki başkomiser, karakoldaki takdirnameli başkomiserin enstitüden arkadaşıydı. Karakoldakine kazık atmış, Karaköy'deki semt karakolundan kurtulup, takdirnameli arkadaşının önüne geçip kapağı Asayiş'e atmıştı.

Karakoldaki, takdirnameli eski arkadaşından intikam almak için, önüne geleni Asayiş'e gönderiyor, akli sıra onu bunaltmaya çalışıyordu.

Başkomiser kapıyı çekip çıktı. Bir dakika geçti, geçmedi, biri girdi. Sivil. Ellilerinde, kafa çıplak, gövde iri, yorgun bir yüz.

— Başkomiserim gönderdi. Ne varmış?

— Bu Asayiş'e götürülecek.

— Peki. Ver zabıtı, fezlekeyi, götürüyüm.

— Zabıt mabıt yok.

— Zabıt yok, fezleke yok! Asayiş bunu böyle almaz ki!

— Orasını bilmem, götürülsün, dedi.

— Asayiş'teki teslimat memuru Recep, fezleke olmadan tesellüm makbuzu vermiyor. Bir gün başımıza bir iş gelecek.

— Orasını bilmem. Amirim götürülsün, dedi.

Genç memur, sivilin yarı yaşında ancak vardı. Ama burnu büyüktü. Belli, o da başkomiser gibi enstitü çıkışlıydı.

Sivil, Piç'i süzdü.

— Düş bakalım önüme hamamböceği.

Bileğinden tuttu. Rıhtım Caddesi'ne çıktılar. Öğlen saatleri. Karaköy Köprüsü'ne kadar konuşmadan yürüdüler. Sivil, iyi birine benziyordu.

— Oğlum, sen ne iş yaparsın?

Piç canlandı.

— Buyacız abim. Buyarız.

— Okula gitmiyor musun?

— Gittik be abisi. Edirnekapı'da. Üç yıl. Az mı? Oku, yaz, topla, çıkar, say. Üstü akla ziyan. Şimdi ekme parası. Sen de okula gittin mi?

Sivil yanıtlamadı. Sol kaldırımından başladılar Köprü'yü adımlamaya. Piç arkasına bastığı ayakkabıları sürte sürte yürüyordu. Balık mevsimi değildi, ama birkaç iyimser, Köprü'den oltalarını sarkıtmış bekliyor. Bir tanesinin kovaşında tek balığın çırpınışını fark edince Piç, bileğini sivilden kurtardığı gibi elini daldırdı kovaya, yapıştı kuyruğundan balığın, başladı koşmaya, adam da arkasından.

— Ulan yezit, bırak balığımı!.. Ver balığımı!.. Bacaklarını kıracam!..

Arkadan sivil koşmaya başladı. Üçü birbiri ardınca tek sıra halinde koşuyordu. Koşuşmayı merak edenler durup bakmaya başladılar.

Önce balığın sahibi yetişti.

— Ver ulan şu balığı!

Tokatı yiyince Piç balığı denize savurdu. Bir tokat daha.

— Ulan, senin bacaklarını kıracağım.

Üçüncü tokat iniyordu ki sivil yetişti, adamın bileğini tuttu.

— Vurma çocuğa!

— Sen karışma.

— Ne demek, sen karışma? Ben polisim.

— Ulan senin neren polis? Meymenetsiz!

— Sen görev başında devlet memuruna hakaretin bedelini biliyor musun? Senin fitil fitil burnundan ge-

tiririm. Sürüm sürüm süründürürüm!

Sivil, adamın bileğine yapışmaya çalıştıkça, öbürü sivil i teكليyordu. İtişmeyi gören meraklılar çoğalıp etraflarını sardı. Ayırmaya kalkanlar da itişmeye başlamıştı. Piç Osman halkanın dışında, neşe içinde zıp zıp zıplıyor, bas bas bağılıyor, el çırpıyordu.

— Buyacizz! Buyariz!..

Adamın bileğini bir türlü kavrayamayınca, sivil vazgeçti. O anda zaten görevliydi, aynı anda bir görev daha yüklenip, birini Asayiş'e, öbürünü Karaköy Karakolu'na götüremezdi.

— Allah belanı versin, dedi.

Kollarıyla kalabalığı yarıp çemberden çıktı; Piç Osman'ın ense köküne yapışıp iteklemeye başladı. Çemberde kalan balığın sahibi hâlâ bağılıyordu. Öbür ikisi Köprü'nün kalan yarısını tüketip Eminönü Meydanı'na ulaştılar. Sivilin ense kökündeki mengenesinden Piç rahatsızlık duymuyordu. Yediği halattan hoşnut görünüyor, gözlerinin içi gülüyordu.

— Bir daha bir bok yersen, basarım kelepçeyi.

— Sen polis misin abi?

— Ne sandın?

— Peki sana niye elbise vermediler?

— Ulan hergele sen kaç yaşındasın?

— Ne bileyim abi? On bir mi desem, on iki mi desem... Saymadım ki!

Milli Piyango'cu Nimet Abla'nın önünden geçerken, Piç yan gözle Yeni Cami'nin taş avlusuna baktı. Bir sürü ayakkabı boyacısı. Yüreği burkuldu. Sıska boynunu uzatıp bağırdı:

— Buyaciiz...

Kavruk bir seslenişti. Kimse duymadı. Duyulsa da kimse umursamayacaktı.

Nimet Abla'dan on metre ileride ünlü Abdullah Efendi Lokantası'nın önünden geçtiler. Yemek kokuları geliyordu.

— Polis abim, karnın acıktı mı?

— Uslu dur, dedik yoksa basarım kelepçeyi.

— Sen biliyo musun, ben kelepçe gördüm. Küçük-tüm, kapının eşiğinde oturuyordum. Ulaa! Bir de ne göreyim! Üç polis. Ama senin gibi değil, elbiseli polis. Bizim Korna Süleyman'a takmışlar kelepçeyi götürüyorlar. İyi de, her adımda, üçü de sırayla Korna'nın kafasını yumrukluyor. Korna'nın kafası önüne düşüyor, kaldırıncı kafayı, üç yumruk daha. Benim yenge karısı anlattı: Bu Korna'nın iyi aileden bir nonoşu varmış, bizimki çekmiş bıçağı, oğlanı karnından kaburgalarına kadar deşmiş. Nasıl ha?

Sivili hiç etkilemedi. Onun derdi Piç'i Asayiş'e bırakıp hemen dönmek, dönerken bir simit alıp yemekti.

Sağ kaldırımda Dördüncü Vakıf Han'ın önünden geçtiler. Solda Ali Muhittin Hacı Bekir'in şekerleme mağazası, gömlekçiler, spor malzemesi satan dükkânlar. Piç Osman her gördüğüne dikkatle bakıyordu. Onun bildiği İstanbul, Sulukule'den yayan geldiği Edirnekapı, asıldığı tramvayla geçtiği yollar, Karaköy'deki o dar uzun sokaktı. Başka semt bilmiyordu. Bugün gittiği yerleri ilk kez görüyordu. Beyoğlu Belediyesi, Karaköy Başkomiserliği, şimdi Sirkeci'de Sansaryan Han'ın kapısına gelmişti.

Yapıldığından bu yana ne çok evre geçirmişti bu uğursuz, koca yapı. Soğuk, ürpertici bir cephesi vardı. Pencerelerdeki irili ufaklı alınlıklar, cepheyi yumuşatmamış, daha da somurtkan yapmıştı. Binanın mimarı Hosep Aznavur, öğrenimini İtalya'da yaptığı için, çelik yapı yöntemini biliyordu. Bu yöntemi uygulamıştı. Bina 19. yüzyıl sonunda bitirilmişti. Üst katta hücreler vardı. Eni elli santim, yüksekliği iki metre. Gözaltındakiler, bileklerinden kelepçeli tavana asılır, işkence bu odalarda uygulanırdı.

YİĞİT OKUR

PİÇ OSMAN'IN PABUÇLARI

ROMAN

Yeni iktidar, özel sektörü destekleyeceğim diye ithalatı açmıştı. İsmet Paşa'nın İkinci Dünya Savaşı boyunca biriktirdiği Merkez Bankası'ndaki döviz rezervi erimeye başlamıştı. Naylon furyası sarmıştı memleketi. Naylon gömlek, naylon atlet, naylon çorap, naylon don, naylon sutyen, naylon cüzdan... Derken şarkı çıktı: "Evlenmeyin bekârlar / Naylon kızlar çıkacak." Piç Osman'ın repertuarında bu şarkı yoktu. Başkalarının şarkısını söylemezdi. Kendi düzer, kendi besteler, kendi söyler, kendi dinlerdi.

Piç Osman'ın Pabuçları, Sulukuleli, yamrı yumru ama şirin bir ayakkabı boyacısının sertüveni. Boya sandığını belediye zabıtasına kaptırınca, sandığını kurtarmak için karakola gider. Rastlantılar beklenmedik bir biçimde gelişir, kendini önce Asayiş Şubesi'nde, sonra Siyasi Şube'de bulur. Dikkat çekmez diye bu afacan oğlan görevlendirilir. Suriyeli iki casusu izlemeye başlayınca başına gelmedik kalmaz. **Yiğit Okur**, bundan önceki öykülerinde ve romanlarında olduğu gibi bu defa da okurun karşısına koşuşturan üslubuyla, beklenmedik olaylar zincirinden oluşan kurgu yapısıyla çıkıyor, gültümsetiyor, güldürtüyor, düşündürüyor.

ISBN 978-975-07-1067-4

9 789750 710674
<http://www.canyayinlari.com>